

Sygn. akt II K 298/15

1 Ds. 170/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Tomasza Błaszczyka z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 stycznia 2015 r., 08 marca 2016r. i 31 marca 2016r.

sprawy **M. C. (C.)**

syna Z. i G. z d. W.

ur. (...) w J.

oskarżonego to, że:

w nocy 08 grudnia 2014 roku na terenie stacji paliw PKN (...) w K., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała S. F. w ten sposób, że zadał mu kilkukrotnie uderzenia pięścią w twarz, powodując w ten sposób u pokrzywdzonego złamanie kości nosowych, krwiaka przegrody nosowej oraz otwartą ranę wargi dolnej, czym spowodował naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.;

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **M. C.** za winnego tego, że w nocy 08 grudnia 2014 roku na terenie stacji paliw PKN (...) w K., działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, uderzał S. F. pięścią po twarzy i kopał po ciele, powodując u niego obrażenia ciała w postaci złamania z przemieszczeniem kości nosa, krwiaka przegrody nosa, rany tłuczonej wargi dolnej, obrzęku w zakresie nosa, warg oraz przedsonka jamy ustnej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu jego ciała na czas dłuższy niż siedem dni, tj. popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to, na podstawie tych przepisów, wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. F. kwoty 8.000 zł (ośmiu tysięcy złotych);

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. T. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze), tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w wysokości 1189,89 zł i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu opłatę w wysokości 180 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 grudnia 2014r. pokrzywdzony S. F. wracał z Anglii do swojego miejsca zamieszkania w P. samochodem m-ki B.. Towarzyszył mu znajomy B. P., który kierował autem.

Dowód:

zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171.

Około godz. 02.15 w nocy mężczyźni zjechali na stację paliw PKN (...) w K.. S. F. pozostał w samochodzie, zaś jego znajomy udał się do toalety. W tym czasie obok pojazdu pokrzywdzonego zatrzymał się samochód m-ki V. (...), z którego wysiedli oskarżony M. C. i jego koledzy K. D. i K. K..

Dowód:

zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171,

wyjaśnienia oskarżonego M. C., k. 54, 169v – 170.

Przechodząc obok S. F., M. C. zatrzymał się i zaczął gestykulować w jego kierunku. Po chwili otworzył drzwi jego pojazdu i uderzył pokrzywdzonego kilkakrotnie pięścią w twarz a następnie zaczął odchodzić od auta. W tym momencie S. F. pchnął nogą drzwi pojazdu, które uderzyły oskarżonego. M. C. cofnął się do pokrzywdzonego i zadał mu kolejne ciosy w twarz. Reagując na zachowanie oskarżonego jego koledzy odciągnęli go od S. F. i wspólnie weszli do budynku stacji paliw.

Dowód:

zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. C., k. 54, 169v – 170,

protokół oględzin rzeczy i odtworzenia zapisów, k. 37 – 38.

S. F. odpiął pas bezpieczeństwa i wysiadł z auta. Po krótkim czasie oskarżony wyszedł wraz z kolegami na zewnątrz a następnie podszedł do pokrzywdzonego. Mężczyźni zaczęli ze sobą rozmawiać i po krótkiej chwili doszło pomiędzy nimi do szamotaniny. W jej trakcie M. C. kopał S. F. po nogach, zaś ten próbował zadawać mu ciosy. Po chwili oskarżony został odciągnięty przez towarzyszących mu mężczyzn i odjechał z nimi samochodem m-ki V. (...).

Dowód:

zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171,

wyjaśnienia oskarżonego M. C., k. 54, 169v – 170,

protokół oględzin rzeczy i odtworzenia zapisów, k. 37 – 38.

W wyniku pobicia przez M. C., S. F. doznał obrażeń ciała w postaci złamania z przemieszczeniem kości nosa, krwiaka przegrody nosa, rany tłuczonej wargi dolnej, obrzęku w zakresie nosa, warg oraz przedśionka jamy ustnej. Powyższe obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała S. F. na czas przekraczający siedem dni.

Dowód:

częściowo zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171,

dokumentacja medyczna dot. S. F., k. 24 – 29, 182, 185,

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej G. R., k. 43 – 44, 210 – 212.

W dniu 08 grudnia 2014r. S. F. skorzystał z pomocy lekarskiej na Izbie Przyjęć (...) sp. z o.o. Pokrzywdzonemu wykonano tamponadę nosa, wykonano zdjęcie rtg nosa i twarzoczaszki i zalecono zgłoszenie się w przeciągu sześciu godzin do oddziału laryngologicznego. Tego samego dnia S. F. został przyjęty na Oddział (...) S.A. w P., gdzie przebywał do 10 grudnia 2014r. Podczas hospitalizacji pokrzywdzonego przeprowadzono u niego repozycję kości nosa, nacięci krwiaka przegrody i zszywanie ran wargi dolnej w miejscowym znieczuleniu oraz zastosowano leczenie farmakologiczne. Następnie S. F. przebywał od 12 do 16 grudnia 2014r. na Oddziale Neurologii ZOZ w K., gdzie wykonano mu badanie TK głowy i poddano go obserwacji.

Dowód:

zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171,

dokumentacja medyczna dot. S. F., k. 24 – 29, 182, 185.

Po zdarzeniu M. C. wysłał list do S. F. w którym przeprosił go za swoje zachowanie i wyraził gotowość rekompensaty za doznane dolegliwości.

Dowód:

zeznania świadka S. F., k. 20, 170 – 171,

wyjaśnienia oskarżonego M. C., k. 54, 169v – 170.

kserokopia pisma oskarżonego, k. 22.

Oskarżony M. C. ma 27 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony pracuje jako operator wózka widłowego w firmie Młyn (...) w U., uzyskując miesięcznie 1400 zł.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. C., k. 54, 169v – 170.

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 56.

M. C. był karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotorzy z dnia 22.05.2014r., sygn. akt VII K 94/14, został on skazany za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby.

Dowód:

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 118 – 119,

odpis wyroku, k. 55.

M. C. przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia w których opisał okoliczności jego popełnienia.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy oparł się na zeznaniach świadka S. F. oraz wyjaśnieniach oskarżonego M. C..

Dając wiarę relacji pokrzywdzonego, sąd pominął jego zeznania złożone na etapie postępowania sądowego w zakresie w jakim dotyczyły one obrażeń ciała doznanych przez niego podczas zdarzenia. Odmawiając częściowo wiary zeznaniom S. F., sąd miał na uwadze to, że pozostawały one w sprzeczności z treścią jego pierwszego przesłuchania bezpośrednio po zdarzeniu. Ponadto nie dawały się one pogodzić z treścią dotyczącej go dokumentacji medycznej, która nie potwierdzała części z podnoszonych przez niego urazów.

Odnosząc się z kolei do wyjaśnień oskarżonego, sąd odmówił im waloru wiarygodności w zakresie w jakim uzasadniał on swoje zachowanie prowokacją ze strony pokrzywdzonego. Stwierdzenia M. C. w tymże zakresie nie znajdują potwierdzenia w jakimkolwiek innym dowodzie i stanowią w ocenie sądu wyłącznie próbę poprawienia jego sytuacji procesowej.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd oparł się ponadto na zgromadzonych dowodach o charakterze materialnym wyszczególnionych w pierwszej części uzasadnienia. Sąd dał im wiarę jako w pełni wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując żadnych podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Oceniając przeprowadzone w toku postępowania dowody sąd uznał oskarżonego M. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu występku z art. 157 § 1 k.k. Sąd ustalił, że oskarżony w dniu 08 grudnia 2014r. uderzał pięścią w twarz i kopał po ciele S. F., powodując u niego obrażenia w postaci złamania z przemieszczeniem kości nosa, krwiaka przegrody nosa, rany tłuczonej wargi dolnej, obrzęku w zakresie nosa, warg oraz przedsiionka jamy ustnej. Obrażenia te, jak wynika z wydanej w sprawie opinii sądowo – lekarskiej, skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas przekraczający siedem dni.

Przypisując oskarżonemu popełnienie czynu o wskazanej powyżej treści, sąd nie znalazł podstaw do uznania aby oskarżony spowodował jakiegokolwiek inne obrażenia u S. F.. W tym zakresie sąd oparł się na dokumentacji lekarskiej pokrzywdzonego, jak też jego pierwszych zeznaniach gdzie opisał on swoje dolegliwości doznane podczas zdarzenia. Z dowodów tych nie wynika aby u S. F. doszło do wyłamania zęba siecznego górnego pierwszego po stronie prawej oraz złamania zęba siecznego górnego drugiego po stronie prawej. W ocenie sądu gdyby do obrażeń tych istotnie doszło podczas zdarzenia, to pokrzywdzony niewątpliwie by o tym powiedział na przesłuchaniu w toku postępowania przygotowawczego oraz byłoby to ujęte w karcie informacyjnej z jego leczenia. Nie kwestionując zatem ustaleń biegłego G. R. co do możliwości zaistnienia wskazanych urazów w wyniku czynu popełnionego przez oskarżonego, sąd uznał, że brak jest dostatecznych danych pozwalających na uznanie, że właśnie wtedy do nich doszło a nie w innych okolicznościach. Sąd nie znalazł także podstaw do przyjęcia aby oskarżony spowodował jakiegokolwiek inne obrażenia ciała u pokrzywdzonego. Jak wynika z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego G. R., podawane przez S. F. na etapie postępowania sądowego zmiany pourazowe – pęknięcie szczęki, niedowład kciuka i uraz kolana nie znajdują potwierdzenia w jego dokumentacji medycznej, bądź też dokumentacja ta wyraźnie neguje ich istnienie.

Uznając oskarżonego za winnego czynu z art. 157 § 1 k.k., sąd ustalił jednocześnie, że jego występki miał charakter chuligański w rozumieniu art. 115 § 21 k.k. M. C. dopuszczając się umyślnego zamachu na zdrowie S. F., działał bowiem publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Czyn oskarżonego pozostawał zawiniony, nie zachodziły okoliczności wyłączające winę ani bezprawność.

Wymierzając oskarżonemu M. C. karę za przypisane mu przestępstwo przy zastosowaniu art. 57a § 1 k.k., sąd baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Czyn oskarżonego M. C. podlegał ocenie jako społecznie szkodliwy i zawiniony w znacznym stopniu. Oskarżony bowiem bez powodu zaatakował S. F. powodując u niego dolegliwe obrażenia ciała. Mając powyższe na uwadze, sąd wymierzył M. C. za popełnione przestępstwo karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie sądu powyższa kara pozostaje adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również spełnia pozostałe cele kary określone w art. 53 k.k.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele wobec jego osoby. Wydając powyższe rozstrzygnięcie, pomimo chuligańskiego charakteru występku M. C., sąd miał na uwadze postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa. M. C. przeprosił niezwłocznie pokrzywdzonego za swoje zachowanie, przystąpił do próby ugodowej, co przemawia za wyjątkowym zastosowaniem wobec niego środka probacyjnego. Jednocześnie sąd orzekł wobec oskarżonego dozór kuratora sądowego, który służyć będzie kształtowaniu jego prawidłowych postaw, stanowiąc przez to instrument o charakterze wychowawczym.

W pkt. IV wyroku, sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. C. środek karny w postaci obowiązku zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia należnego pokrzywdzonemu sąd miał na uwadze charakter doznanych przez niego obrażeń ciała i będące ich wynikiem dolegliwości, a w tym przede wszystkim ból, jak też okres leczenia pokrzywdzonego. Mając na uwadze powołane okoliczności sąd wycenił krzywdę doznaną przez S. F. na 8.000 zł i zasądził tę kwotę od oskarżonego, jako adekwatne zadośćuczynienie za doznane dolegliwości. Wydając wskazane rozstrzygnięcie, sąd uznał, że wnioskowana przez pokrzywdzonego kwota zadośćuczynienia w wysokości 30.000 zł, pozostaje wygórowana. Orzekając w przedmiocie obowiązku zadośćuczynienia przez oskarżonego, sąd zastosował wobec niego art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa, jako względniejszy, zgodnie art. 4 § 1 k.k. W tym wypadku bowiem zgodnie z aktualną treścią tego przepisu, na oskarżonym ciążyłby również obowiązek zapłaty odsetek ustawowych od kwoty wyrządzonej szkody. Opisana instytucja mieści się bowiem obecnie w katalogu środków kompensacyjnych i mają do niej zastosowanie przepisy prawa cywilnego. Orzeczeniu obowiązku zadośćuczynienia wobec oskarżonego nie sprzeciwiał się fakt uprzedniego wytoczenia powództwa cywilnego przez S. F.. W tym wypadku bowiem pozew pokrzywdzonego został mu prawomocnie zwrócony zarządzeniem z dnia 07.12.2015r. (vide k. 166 a.s.)

Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia od oskarżonego na rzecz S. F. kwoty odszkodowania w wysokości 35.000 zł. Oskarżyciel posiłkowy nie wykazał w toku postępowania aby poniósł szkodę majątkową w związku z czynem M. C.. W szczególności nie poniósł on dotąd kosztów leczenia doznanych obrażeń, korzystając w tym zakresie z bezpłatnych świadczeń publicznej służby zdrowia.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego – adw. U. T. wynagrodzenie z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej w stawce minimalnej, tj. w kwocie 723,24 zł (na kwotę tę składa się kwota 420 zł za zastępstwo prawne w toku rozprawy toczącej się w postępowaniu zwyczajnym, powiększona o kwotę 168 zł z tytułu pięciu kolejnych terminów rozprawy w których brał udział obrońca, z dodatkowym uwzględnieniem 23% podatku VAT – zgodnie z § 14 ust. 2 pkt. 3 w zw. z § 14 ust. 7 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

Wydając wyrok skazujący wobec M. C., sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 627 k.p.k. i obciążył nimi oskarżonego. W ramach powyższego rozstrzygnięcia sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych w wysokości 1189,89 zł, na którą składają się kwoty z tytułu: zastępstwa prawnego oskarżonego przez obrońcę z urzędu (723,24 zł), sporządzenia opinii przez biegłego z zakresu medycyny sądowej (276,65 zł),

postępowania mediacyjnego (120 zł), ryczałt za doręczenia pism w toku postępowania (40 zł) oraz uzyskania informacji z Krajowego Rejestru Karnego (30 zł).

Orzekając o kosztach procesu sąd nie zawarł w wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu poniesionych przez niego wydatków. Do momentu wyrokowania przez Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 31.03.2016r., nie zostały one bowiem zgłoszone do przez S. F., do którego stawiennictwa znajdował zastosowanie art. 402 § 1 k.p.k. in fine.

SSR Radosław Gluza